

Arrest

nr. 157 552 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U werd geboren op 28 februari 1999 in Amidan in Hesa Awal Behsood van de provincie Maidan Wardak. Toen u drie jaar was verhuisde uw familie naar Kabul, sindsdien heeft u altijd in Kabul gewoond. U ging tot de 11de klas naar de Abdul Rahim Shahid school. Uw vader werkte als geldwisselaar in de Shazada stock exchange en uw moeder is huisvrouw. Uw ouders, M.N. en A.G., wonen met uw twee zussen J. en A. en uw twee broers A.T. en A.D. in de 6de gemeente van de stad Kabul.

U kreeg problemen omwille van uw vader. Uw vader werkte als geldwisselaar. Hierdoor dachten mensen dat hij rijk was. Toen u op een dag te voet op weg naar school was werd u aangesproken door vier gemaskerde mannen. Eén van hen vroeg waar u naartoe ging en of u de zoon van de geldwisselaar

was. U antwoordde hen dat u naar school ging. Deze mannen waren gewapend, één van hen hield een pistool onder zijn jas en een andere had een mes. Ze zeiden dat uw vader hen 200 000 dollar moest geven. Als hij niet betaalde zouden ze u een volgende keer ontvoeren en vermoorden. U liep vervolgens verder naar school maar u kon zich niet concentreren. Toen u 's avonds terug thuis kwam vertelde u uw vader wat er was gebeurd. Hij vertelde dat hij reeds was opgebeld door enkele mannen. Blijkbaar hadden ze reeds een bedreiging uitgesproken tegen uw vader en was die nu uitgevoerd (het aanspreken van u). U vroeg zich af wat u moest doen. U bleef twee dagen weg van school. U ging zelfs uw diploma niet halen. U mocht van uw moeder het huis ook niet meer verlaten. Uw vader vond uiteindelijk een smokkelaar en kreeg u het land uit. U verliet Afghanistan in februari 2015 en reisde gebruik makend van valse paspoorten via Turkije en Griekenland naar België. Op 2 maart 2015 kwam u aan in België en de dag nadien heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd en/of gedood te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument), twee documenten van de politie, de werkvergunning van uw vader, uw rapport, twee certificaten van een cursus Engels en een enveloppe voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Hoewel het CGVS aanneemt dat uw vader als geldwisselaar in de Shazada stock exchange in Kabul werkt is het weinig aannemelijk dat deze tewerkstelling in uw hoofd voor problemen zou zorgen of heeft gezorgd.

Zo heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u ontvoerd zou worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Volgens uw verklaringen bent u op een dag onderweg naar school tegengehouden door vier onbekende gewapende mannen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zij zouden u gevraagd hebben om aan uw vader geld te vragen voor hen en dan hebben ze u laten gaan. Mocht uw vader hen geen geld geven zouden ze u ontvoeren en doden (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11). Het feit dat die mannen, weliswaar onder bedreiging van een wapen, u hebben aangesproken is bezwaarlijk een mislukte poging tot ontvoering te noemen zoals u leek aan te geven in uw eerdere verklaring bij DVZ (zie Vragenlijst vraag 5). Het feit dat ze op dat moment lelijke dingen tegen u hebben gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 11, 17) maakt ook geen daad van vervolging uit. Het is trouwens zeer opmerkelijk dat ze u niet daadwerkelijk ontvoerd hebben op dat moment, ze hadden er nochtans de kans toe, u was alleen in een verlaten gebied en ze waren gewapend (gehoorverslag CGVS, p. 11), maar ze hebben zelfs geen poging ondernomen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is nochtans een gangbaardere tactiek om iemand te ontvoeren en dan losgeld te eisen, zoals in de voorbeelden die u geeft van andere geldwisselaars (gehoorverslag CGVS, p. 12), dan iemand geld te vragen, en pas indien die persoon niet betaalt hem of een familielid te ontvoeren. Dit zou aannemelijker zijn daar ze u vader al eerder via de telefoon zouden bedreigd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11). Uw vader zou niet ingegaan zijn op die eerdere telefonische bedreigingen. Daarbij aansluitend heeft u amper bijkomende verklaringen gevraagd aan uw vader over de telefoontjes die hij had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit is merkwaardig. Men kan toch verwachten van iemand die asiel aanvraagt, zelf al is dit een jong persoon, dat deze interesse toont in zijn zaak en meer uitleg vraagt. Deze gang van zaken maakt uw asielrelaas weinig aannemelijk.

Daarnaast is het merkwaardig dat niemand ooit uw vader of uw broers en zussen lastiggevallen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12, 14). Ook na uw vertrek hebben er zich geen incidenten meer voorgedaan met uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw belagers zijn ook nooit naar uw huis gekomen om daar hun slag te slaan (gehoorverslag CGVS, p. 14). Mochten uw belagers het daadwerkelijk op uw vader en uw familie hebben gemunt zouden ze toch verder actie hebben ondernomen, zo zouden ze bijvoorbeeld een van uw andere broers of zussen kunnen ontvoeren en losgeld eisen. Uw familie blijft echter nog steeds in Kabul, in uw eigen huis zelfs. Behalve dat één zus niet meer naar school gaat en uw moeder uw broer en zus begeleidt naar school (gehoorverslag CGVS, p. 12, 14) werden er geen andere veiligheidsmaatregelen genomen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Men zou verwachten dat in de door u geschetste situatie er verdere maatregelen zouden genomen worden, te meer uw familie wel de economische middelen heeft om dit te doen. Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Voor zover u, als zoon van een welgesteld persoon, beschouwd zou kunnen worden als behorende tot een sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, moet nog worden opgemerkt dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de u wordt vervolgd. U moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Een loutere verwijzing naar de mogelijkheid ontvoerd te worden in Afghanistan volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U dient deze vrees in concreto aan te tonen, hetgeen u in casu niet doet.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u zou ontvoerd worden door criminele bendes. In het licht van al het voorgaande en rekening houdend met uw jonge leeftijd dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U toont evenmin aan dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de vreemdelingenwet in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien bovenstaande vaststellingen de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Uw taskara is hoogstens een bewijs van uw identiteit, een gegeven waar niet aan getwijfeld wordt. Het schoolrapport en attesten van de cursus Engels wijzen erop dat u een bepaalde opleiding heeft genoten in uw herkomstland. De werkvergunning van uw vader kan een bewijs zijn van zijn job, maar zijn geen bewijs van uw vrees voor vervolging. De klachten bij de politie kunnen evenmin de vastgestelde ongeloofwaardigheid herstellen aangezien documenten slechts een ondersteunende functie hebben, en gepaard moeten gaan met geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat Afgaanse documenten slechts een beperkte bewijswaarde hebben, aangezien veel Afgaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Hierbij dient ook te worden vermeld dat uw familiaal netwerk zich in de stad Kabul situeert. Zo wonen uw ouders, broers en zussen nog steeds daar en heeft u ook nog altijd contact met uw vader (gehoorverslag CGVS p. 4). Er zijn in uw verklaringen dan ook geen elementen vastgesteld waaruit blijkt dat u bij eventuele terugkeer niet bij uw familie terecht zou kunnen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker wijst erop dat welstellende families in Afghanistan het doelwit zijn van criminele bendes. Verzoeker verwijst naar twee rapporten hieromtrent. Verder wijst hij erop dat hij tijdens zijn gehoor zelf ook enkele concrete voorbeelden heeft gegeven, zoals een incident waarbij een jongeman voor zijn huis werd neergeschoten louter omwille van het feit dat zijn vader een rijke man is. *“De algemene omstandigheden in Afghanistan, de berichtgeving omtrent de specifieke problematiek die verzoeker aankaart en zijn eigen persoonlijke ervaringen tonen een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan.”*

Vervolgens meent verzoeker dat hij wel op een ernstige wijze door vier gemaskerde en gewapende mannen werd bedreigd, na een reeks dreigtelefoontjes die zijn vader reeds had ontvangen. *“De ernstige bedreigingen die geuit werden ten aanzien van verzoeker en diens familie maken een misdrijf uit, tonen aan dat verzoeker en zijn familie gevolgd (vervolgd) en gecontroleerd worden door een criminele bende. Verweerder kan dan ook niet op redelijke wijze concluderen dat verzoeker geen slachtoffer werd van een daad van vervolging.”* Hij stelt dat hij gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd en duidelijk heeft gemaakt hoe zijn leven door de problemen veranderde en hoe hij zich daarbij voelde. Hij stelt dat hij enorm veel geluk heeft gehad. Hij meent dat het eerder normaal is dat zijn vader ter bescherming, aan zijn zoon weinig heeft verteld over de dreigementen. Hij wijst er tevens op dat een gangbaardere techniek andere technieken niet uitsluit en dat kan worden aangenomen dat iedere criminele bende zijn eigen tactiek heeft. Er kan volgens hem niet worden uitgesloten dat voorafgaand aan de effectieve ontvoeringen die er plaatsvonden, ook bedreigingen plaatsvonden zoals geuit ten aanzien van verzoeker en zijn vader.

Verder stelt verzoeker dat omstreeks 15 augustus 2015 het noodlot toesloeg en zijn vader niet naar huis is gekomen. Hij vernam dit van zijn moeder, doch wat er precies is gebeurd, is geheel onduidelijk. De beperkte vragen die hij stelde, konden door zijn huilende en verwarde moeder niet worden beantwoord. Ook verzoeker zelf verstarde en was niet meer in staat helder na te denken. Zijn moeder vertelde hem nog dat zij genooddaakt was om naar Behsud te vluchten met zijn broers en zussen. Sinds het telefoongesprek met zijn moeder heeft hij zijn familie niet meer kunnen contacteren. Hij stelt niemand in Behsud te kennen en er geen familie of kennissen te hebben, waardoor hij niemand kan bereiken die weet hoe het met zijn familie gaat. Hij is erg ongerust. Hij maakt voorbehoud om bijkomende informatie en/of bijkomende documenten te voegen omtrent de actuele situatie van zijn naaste familieleden.

Voorts meent verzoeker dat de inhoud van de klachten bij de politie, die hij neerlegde, aansluit bij zijn verklaringen, die volgens hem voldoende gedetailleerd, overtuigend en doorleefd zijn. Het algemene argument dat veel Afgaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen worden verkregen, wordt volgens hem door verweerder *in casu* niet concreet gemaakt. Hij wijst er ook nog op dat hij het feit dat hij behoort tot een welgestelde familie niet kan opgeven, daar niet kan worden verwacht dat zijn familie hun welstand opgeeft om zo minder risico te lopen om geconfronteerd te worden met ernstige schade.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst er nogmaals op dat de omstandigheden drastisch zijn gewijzigd: alle contact tussen hem en zijn familie is verbroken, zijn vader is verdwenen en zijn moeder is samen met zijn broers en zussen gevlucht naar Behsud waar zij verblijven in voor hem ongekende omstandigheden. Hij stelt dat hij geen uitgebreid familiaal netwerk heeft in Afghanistan, dat hij geen ooms langs vaderszijde of moederszijde heeft en dat zijn grootouders langs beide kanten overleden zijn. Hij meent dat verweerder niet heeft

onderzocht of hij ingeval van terugkeer een risico loopt op ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Voorts meent verzoeker dat de informatie waarop verweerder zich baseerde bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Kabul dateert van januari 2015 en dat deze informatie bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd. Hij verwijst naar een arrest van de Raad. Vervolgens verwijst hij naar een rapport en een aantal persberichten, waaruit hij afleidt dat er in de stad Kabul op erg regelmatige basis burgerslachtoffers vallen en dat er een stijging van 78% van het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van (zelfmoord)aanslagen in vergelijking met dezelfde periode in 2014 wordt vastgesteld. *“Gelet op de gedocumenteerde veiligheidsdocumenten kan Kabul op heden bezwaarlijk als veilig worden beschouwd!”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel uit twee rapporten (stukken 3 en 4) en zes persberichten (stukken 5-10).

Per drager brengt verweerder op 6 november 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul”* van 12 oktober 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota drie bijkomende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker aanvoert dat welstellende families in Afghanistan een doelwit zijn voor criminele bendes en hiervoor verwijst naar twee rapporten (verzoekschrift, stukken 3 en 4), dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, hiervoor niet voldoende is. Dat iedere criminele bende een eigen tactiek heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat het eerder gangbaar is om iemand eerst te ontvoeren en vervolgens losgeld te eisen, zoals verzoeker zelf aanhaalde in zijn voorbeelden (gehoorverslag CGVS, p. 18), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker *in concreto* kan duiden waarom *in casu* werd afgeweken van deze gangbare praktijk, *quod non in casu*. Hierbij dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog steeds nalaat te duiden waarom zijn belagers nooit zijn vaders of zijn broers en zussen hebben lastiggevallen of nooit naar zijn huis kwamen. Waar verzoeker verwijst naar de documenten die hij neerlegde en aanvoert dat de inhoud van de voorgelegde klachten bij de politie overeenstemt met zijn verklaringen en dat verweerder de argumentatie dat vele Afgaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen worden verkregen, *in casu* niet concreet maakt, dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, hetgeen op zich echter de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Vervolgens stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij van zijn moeder heeft vernomen dat zijn vader sinds 15 augustus 2015 niet meer naar huis kwam en dat zijn moeder samen met zijn broers en zussen naar Behsud vluchtte, doch dat hij hieromtrent slechts zeer weinig informatie heeft. Hierbij dient opgemerkt dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waaruit enige correlatie met zijn aangehaalde vluchtmotieven zou kunnen blijken of op welke wijze deze elementen in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zouden uitmaken. Verzoeker geeft immers niet weer waarom zijn vader niet meer naar huis kwam, noch waarom zijn moeder samen met zijn broers en zussen zou gevlucht zijn naar Behsud, zijn geboortestreek, temeer nu verzoeker zelf verklaarde dat hij er geen familie meer had wonen (gehoorverslag, 11 juni 2015, 4). Daarenboven brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs bij van zijn beweringen. De stukken en de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 13) doen aan het voorgaande geen afbreuk. De "family assessment" is immers enkel gebaseerd op zijn verklaringen en bevat verder geen enkele informatie met betrekking tot de reden waarom zijn moeder en zijn broers en zussen zouden zijn gevlucht, noch waarom zijn vader niet meer naar huis terugkeerde. Hetzelfde geldt voor de beide e-mailberichten. Gelet op verzoekers schaarse en vage verklaringen en zijn grote onwetendheid over de feiten die zich sinds 15 augustus 2015 zouden hebben voorgedaan met zijn familie in zijn land van herkomst, en het ontbreken van enig begin van bewijs hieromtrent, kan aan deze feiten geen geloof worden gehecht.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Hierbij dient ook te worden vermeld dat uw familiaal netwerk zich in de stad Kabul situeert. Zo wonen uw ouders, broers en zussen nog steeds daar en heeft u ook nog altijd contact met uw vader (gehoorverslag CGVS p. 4). Er zijn in uw verklaringen dan ook geen elementen vastgesteld waaruit blijkt dat u bij eventuele terugkeer niet bij uw familie terecht zou kunnen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker voert aan dat de door verweerder gehanteerde informatie niet meer actueel is, doch uit de per drager bijgebrachte COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt dat de hoger geciteerde analyse heden wel degelijk nog steeds correct is. De rapporten en persberichten bij onderhavig verzoekschrift (stukken 3-10) liggen in dezelfde lijn als de informatie in voormelde COI Focus, zodat hieruit niet kan blijken dat de informatie in deze COI Focus onjuist of achterhaald zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER